

อสุรหลังหน้าาก

บทที่ 6

ภูติทมองหญิงสาวที่กำลังกวาดถนนในท่ามกลางแดดจัดยามเที่ยงตรงบริเวณหน้าห้องน้ำหลังพระอุโบสถอย่างไม่แน่ใจ เธอสวมหมวกและแว่นตากันแดด ท่าทางทะมัดทะแมงไม่เห็นหึงเห็น้อย

เขาเคยพบเธอเพียงสองครั้ง ครั้งแรกเมื่อเธอมาพักกับระรินหลังการเสียชีวิตของรัทท์ ซึ่งภูติทก็อาศัยนอนพักอยู่ที่บ้านด้วยเพื่อปลอมโยนประดับประดาของหญิงสาวผู้สูญเสียพี่ชาย มุกกรองอยู่ด้วยจนถึงวันที่เขาพาพวกเธอเดินทางไปโปรยถั่วกระดูกชายผู้เป็นเสมือนพี่ชายของเธอ ที่ปากแม่น้ำเจ้าพระยา กอดคอกับเพื่อน ร้องให้อาลัยไม่แพ้ห้องสาวแท้ๆ ของชายหนุ่มผู้จากไป

และอีกครั้งเมื่อเธอมาพักค้างคืนที่บ้าน ร่วมแสดงความยินดีกับการแต่งงานของเขากับระริน

เขาก้าวเข้าไปหา “ขอโทษครับ”

หญิงสาวหันมามอง ครั้นเห็นว่าเป็นใครก็ร้องเสียงดัง “พี่ภู..!” ร่างเล็กๆ ปราดเข้ามายืนตรงหน้าเขา “พี่ภูติทใช่ใหมคะ นี่มุกเองคะ เพื่อนระริน”

เธอพนมมือไหว้ก่อนจะถอดแว่นตาดำเผยให้เห็นใบหน้าที่เป็นสีแดงจัดเพราะความร้อน รอยยิ้มยินดีกระจ่างตา นอกจากประกายตาที่วิบวาม แก้มเปล่งปลั่ง ยังเห็นฟันซี่เล็กขาวสะอาดที่เรียงตัวอย่างเป็นระเบียบสวยงาม

เขาทักตอบ

“รินบอกแล้วว่ามุกอยู่ที่นี้ เป็นอย่างไรสบายดีไหม”

“มุกโอเคค่ะ แต่ว่ามุกไม่ได้บอกรินสักหน่อยว่าเป็นวัดอะไร แล้วพี่ภูรู้ได้ยังไง หรือว่าพี่ภูก็เป็นเจ้าภาพงานบวชด้วยก็เลยมาพบกันโดยบังเอิญคะ”

ชายหนุ่มถามขีมิๆ “รินไม่ได้บอกหรือว่าพี่เคยทำงานกับคุณจาริต”

เธอหนึ่งนั่งมองเขา น้ำเสียงผิดหวัง “ถ้าอย่างนั้นก็เป็คุณจาริตคนเดียวกันหรือคะ แหม มุกไม่อยากจะเป็นอย่างนั้นเลย....”

“ทำไมหรือ”

“เพราะว่าเขาใจดี ไม่น่าเชื่อเลยว้า...” เธอหาคำพูดไม่ได้

“เขาเปลี่ยนไปมากแล้ว ใจดีมีเหตุผลขึ้นมาก และถ้ามีคนดีอยู่ใกล้ๆ ก็จะมีดีขึ้นเรื่อยๆ เป็นเรื่องดีที่ผู้หญิงคนใหม่พาเขามาเส้นทางนี้ และเขาก็ทำตาม...”

ชายหนุ่มหยุดอธิบาย มองเธออย่างเพ่งพิศ

“รินบอกว่ามุกกำลังเดือดร้อน มีอะไรจะให้ช่วยหรือเปล่า”

เธอตอบว่า “มุกก็นึกไม่ออกเหมือนกันว่าจะให้ช่วยยังไง แต่ว่าพี่ภูอย่าบอกใครนะคะ ว่ามุกอยู่ที่นี้ มุกกลัวว่าเพื่อนที่ช่วยอยู่ทางนี้จะพลอยเดือดร้อนไปด้วย”

“หมายถึงคนชื่ออังกูไรใหม”

“ตายจริง” เธออุทาน “เห็นใหมคะ ความลับไม่มีจริง”

“สะดวกเมื่อไรก็ ไปคุยที่บ้านซิ ช่วยกันคิดบางที่จะหาทางออกได้ รินเป็นห่วงมุกมากนะ นี่ก็ฝากของมาให้...” เขาหยิบซองธนบัตรจากกระเป๋ายื่นให้เธอ

มุกกรอง มองอย่างลังเล ต้องการเงินก็ต้องการ แต่จะรับของใครง่ายๆ ก็ไม่สะดวกใจ ตอนที่ได้ออกาสหนี เธอมีเวลาจำกัด รวบรวมของจำเป็นได้เล็กๆ น้อยๆ ก็หนีไม่คิดชีวิต ทำไม่ได้แม้แต่จะหยิบเอกสารสำคัญที่จะใช้สมัครงานหรือเข้าถึงเงินในบัญชีธนาคารของตนเอง

เธอรู้ดีว่าถ้าพลาด เธอจะไม่มีโอกาสหนีครั้งที่สอง

เธอพนมมือไหว้ “ขอบคุณค่ะ พี่ภูช่วยบอกรินด้วยว่ามุกอาจต้องย้ายที่อยู่เร็วๆ นี้ และมุกก็ไม่อยากให้รินรู้ด้วยว่าจะย้ายไปอยู่ที่ไหน แต่ว่ามุกจะโทรศัพท์หารินค่ะ”

ภูติทมองหญิงสาวอย่างหนักใจ อดรู้สึกเป็นห่วงไม่ได้ มุกกรองอายุน้อยกว่าระริน ระรินเล่าว่ามุกกรองเคยเป็นเด็กแร่เริงที่มองโลกสวยใส ก่อนที่จะโตเป็นสาวสวยและพี่ชายลูกของพ่อเลี้ยงจะเริ่มรังแกเธอ แต่จะโดนรังแกอย่างไรเธอก็ยังอ่อนโยนไร้พิษสงอยู่นั่นเอง

ใครคนหนึ่งเดินใกล้เข้ามา มุกกรองมองเห็นก่อน

“พี่ภู คุณจาริตมาค่ะ”

ร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อนอกภูมิฐานเดินช้าๆ เข้ามาหา ในวันนี้เขาไม่ได้ใช้ไม้ค้ำยันรักแร้ แต่ว่าเป็นไม้เท้าโลหะเบาที่แข็งแรง แขนขาลำตัวของเขายืดตรงกว่าเมื่อแรก อากาเร็บปวดคงใกล้จะหายดีแล้ว

หญิงสาวยกมือไหว้ขณะที่หัวใจเต้นแรงขึ้น โกรธตบๆ ที่ผู้ชายคนนี้ฆ่าคนที่เธอรักอย่างเลือดเย็น ส่วนภูติทนั้นพบกับ “อดีตเจ้านาย” ตั้งแต่เช้าแล้วจึงไม่มีคำทักทายกันอีก

ประกายตาคมจัดของหนุ่มใหญ่บอกความสนใจ ในระยะไกล จาริตยังเห็นคล้ายเธอรีบเก็บของบางอย่าง ใส่กระเป๋าทางเกงอย่างรวดเร็ว

“แดดจัดอย่างนี้ไม่ต้องใส่แว่นรี”

เธอรีบสวมแว่นตาตามที่เขาให้ “ต้องใส่ค่ะ”

ภูติทมองขริม ๆ ขณะที่จาริตอธิบายแทนว่า

“ตาเขาแพ้แดด วันก่อนผมทำแว่นตาเขาหักก็เลยหามาทดแทนให้”

แว่นตากันแดดของทัตทยา ภูติทเพิ่งจะนึกถึงและจำได้

“ดีแล้วครับ”

“รู้จักกันหรือ”

แทนคำตอบ ภูติทยกมือไหว้หนุ่มใหญ่ “ผมกำลังจะกลับพอดี
ลาเลยนะครับ”

“คงได้พบกันอีกนะ”

ผู้อ่อนวัยกว่าก็มึนศีรษะให้ หันเดินจากไปโดยไม่สนใจหญิงสาวอีก
จาริตหันมาถามเธอ

“รู้จักกันหรือเปล่า”

“เพิ่งพบที่นี้เป็นครั้งแรกค่ะ” เธอตอบอย่างหมางเมิน ก็ไม่ได้
โกหกสักหน่อย แว่นตาสีเข้มทำให้จาริตอ่านใจเธอไม่ออก

“เขามีลูกเมียแล้วนะ..”

ขณะที่มุกกรองนึกในใจว่าแล้วเขาจะมาบอกเธอทำไม เธอก็ได้รับ
คำตอบ “เผื่อว่าเขาเกิดจะแฉะมาอีก”

นี่เขาประเมินเธออย่างไร เธอควรจะโกรธหรือเปล่า

“มุกคงไม่อยู่ที่นี้อีกนานหรอกค่ะ” น้ำเสียงเธอหมางเมิน ครั้น
อีกฝ่ายมองเหมือนจะถาม เธอก็ขยายความว่า “มุกกำลังจะย้ายที่อยู่
คือเจ้าของห้องจะเอาห้องคืนค่ะ”

“อ้าว..! แล้วจะย้ายไปไหน”

แทนคำตอบ เธอยกมือไหว้แล้วก็เดินจากไปโดยไม่กล่าวคำล่ำลา...

วันนี้เป็นวันที่ยุ่งงาย ไม่มีความสุขเลย เธอชวนพี่สาวมาร่วมงานบุญ
อุตสาห์แต่งกายด้วยชุดใหม่ไทยที่สวยงาม ทำผมแต่งหน้าจนดูสวยเจียบ
แต่ทว่าชายหนุ่มซึ่งเป็นที่หมายหาได้สนใจใยดีเธอไม่ เขานั่งอยู่ในกลุ่ม
บุคคลสำคัญ เคียงข้างด้วยสตรีสาวที่ดูสวยงามแบบเรียบหรู บริสุทธิ์
ผุดผ่องและเอิบอímด้วยพลังของบุญกุศล

เยาวดียั้งคอยกระซิบซ้ำเติม “ดูเขาชียหง อ้ออ้อกันต่อหน้าผู้คน
ยังกับเป็นคู่ผัวเมียกันอย่างนั้นแหละ”

เธอกระแทกลมหายใจ “ฮือ! คำก็แสดงกันไปอย่างนั้นเอง”

“แต่เมื่อกี้นี้เหยาก็ได้ยินเค้าพูดกันเรื่องแต่งงานนะ คนอื่นก็เชียว
กันใหญ่ว่าเหมาะสมกันยังกับกิ่งทองใบหยก”

ยุ่งงายหงุดหงิด ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกบาดใจ ผู้ชายคนนี้เคยเป็นของ
เธอ ตอนนั้นเขาเคียงข้างผู้หญิงเรียบ ๆ เซย ๆ ที่สูงวัยกว่าเธอหลายปี
ต้อนรับแขกบ้าง พูดคุยกับคนนั้นคนนี้บ้างไม่ว่าจะเป็นกับผู้หลักผู้ใหญ่
หรือบรรดาพนักงานที่มาร่วมงานอย่างไม่ยอมจะแยกห่างกันเลย วันนี้มี
คนมาร่วมงานจำนวนมากทำให้สถานที่คับแคบ ไม่ใช่่งายที่เธอจะเข้าไปใกล้
ชายหนุ่มได้นาน นอกจากพูดกันเพียงไม่กี่คำก็ถูกแทรก

พอเห็นร่างสูงใหญ่สีหน้าท่าที่เปี่ยมราศี ที่รอยแผลจากอุบัติเหตุลบ
เลือนลงแล้ว ปลีกตัวออกจากที่นั่งในช่วงพัก เธอก็ลุดตาม แทรกตัวผ่าน
สาธุชนจนพ้นออกมาจากบริเวณ จะยังงี้ก็ต้องหาโอกาสอ่อนไว้ก่อน
เขาเคยรักเคยหลงเธอ ยุ่งงายไม่เชื่อว่าเขาจะลบเธอทิ้งได้ง่ายดาย

แต่พอเดินตามมาถึงด้านหลังพระอุโบสถ เธอก็แทบจะร้องกรี๊ดที่ได้
พบว่าเขาตั้งใจเดินมาหาใคร

“คุณริตคุยอะไรกับแม่สาวเก็บขยะคะ” เธออดออกอารมณ์ไม่ได้

เขาแย้งเรียบ ๆ “เขาเป็นจิตอาสา”

เธอเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแยม “พนันันันได้เลยว่าหลังจากนี้คุณริต
คงต้องมาที่นี้บ่อย ๆ แน่ ๆ ถ้าจะมาเมื่อไร หยงขับรถพามาก็ได้นะคะ”

สีหน้าเขาตึงเครียด “คิดว่าผมอยากจะมาทำไม”

“อ้าว จะทำไมเสียอีก” เธอทำวงค์อนหดช้อยหยอกเย้า “ไม่รู้ว่
วันนั้นที่คุณริตสิ้นจะหกล้มแล้วเจ้าหล่อนเข้ามารับกันทำไหนดึงติดอกติดใจ
กันขนาดนี้ ถ้าหยงรู้จะทำให้เหมือนเลย”

“ยังงี้ก็คงจะไม่เหมือนหรอก” เขาว่า ครั้นเธอทำสีหน้าขัดแย้ง
เขาก็พูดต่อ “ก็คนนั้นเขาทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ นึกว่าผมเป็นเพียง
คนพิการนำสงสารคนหนึ่งเท่านั้น”

“ฮือ! เวลาคุณริตชอบใครก็เห็นคนนั้นดีจนเกินเหตุ หยงหัวันใจ
จึงเลย กล้วคุณจะเสียรู้เด็ก แล้วเจ้าหล่อนก็หน้าตาดีมาก ๆ เสียด้วย”

“ไม่ต้องกลัวหรอก” น้ำเสียงของชายหนุ่มบอกความหงุดหงิด
ขุ่นมัวที่แม่สาวหน้าอ่อนเดินจากไปเขาโดยไม่อธิบายหรือกล่าวคำล่ำลาเมื่อ
ครู่ก่อน “เขาบอกว่าจะไม่อยู่แถวนี้แล้ว จะย้ายไปที่ไหนก็ไม่บอก”

ที่แรกยุ่งงายรู้สึกโล่งใจกับเรื่องที่ได้ยิน แต่แล้วก็ป็นเธอและเยาวดี
ที่มาคอยดักพบแม่สาวจิตอาสาที่ทำงานเก็บขยะและทำความสะอาดห้องน้ำ
ที่พวกเธอเคยรู้สึกเดียดฉินท์ เวลานั้นเป็นช่วงเวลาที่มุกกรองอยู่ที่ห้อง
ทำงานที่อ้งกูรส่งมาให้ จะมีเวลาก็เพียงมาทานอาหารเช้าข้าวกันบาตร
และช่วยล้างจานชามเท่านั้น หลายวันต่อมาพอเสร็จงานเธอจึงกลับมา
ช่วยงานที่วัดตามเดิม

สองสาวเหมือนดีใจที่พบเธอ พอเห็นก็ปราดเข้ามาหา

“เธอหายไปไหนมา เรามาหาตั้งหลายครั้งไม่พบ นึกว่าย้ายไป

แล้วเสียอีก ดีแต่แม่ครัวบอกว่าเธอยังมาช่วยล้างจานซามแปลว่ายังไม่ได้อายุไปไหน”

มุกกรองรู้สึกแปลกใจ

“คุณผู้หญิงมาหาฉันหลายครั้งเที่ยวหรือคะ มีอะไรจะให้รับใช้คะ”

“อ้อ มีแน่ ว่าแต่เธอจะยอมหรือเปล่า”

เธอตอบชื่อ ๆ “ก็ต้องแล้วแต่ว่าจะให้ทำอะไรคะ”

“ง่าย ๆ ทำสิ่งที่เธอทำอยู่แล้วนี่แหละ แต่ว่าไปทำในบ้านหลังใหญ่ เบื่อเริ่ม เป็นที่ส่วนตัว ไม่ใช่ที่สาธารณะแบบนี้”

“ทำงานบ้านหลังใหญ่หรือคะ หมายความว่าไปอยู่กับครอบครัวใหญ่ มีเจ้านายเยาะแยะวุ่นวาย วัน ๆ คนนั้นเรียกที คนนี้เรียกที” เธอพูดอย่างเกรงใจ “ขอบคุณมากคะ แต่ว่าฉันชอบเป็นอิสระอยู่เงียบ ๆ มากกว่า”

“แหม ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก บ้านหลังใหญ่แต่ว่ามีเจ้านายคนเดียวแล้วเขาก็ไม่เรียกทั้งวันเพราะว่าเขาก็ไม่ค่อยอยู่บ้าน แล้วก็มีคนรับใช้อยู่แล้วตั้งสองคน”

“แล้วเขาจะอยากได้สาวใช้เพิ่มอีกทำไมล่ะคะ”

“เขาอยากได้คนฉลาดที่ไว้ใจได้ ไม่ใช่ไปเป็นคนรับใช้ แต่ว่าไปดูแลพวกนั้นอีกที ช่วงนี้เขาต้องเริ่มเดินทางไปดูงานลงทุนใหม่ ต้องทิ้งบ้านครั้งละหลาย ๆ วัน”

มุกกรองนั่งมองสองสาวอย่างแปลกใจ พวกเธอช่วยกันเกลี้ยกล่อมเหมือนต้องการตัวเธอเสียจริง ของดี ๆ จะมีสำหรับเธอด้วยหรือ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแต่ต้องมีต้นทุนทั้งนั้น เท่าที่ผ่านมาเธอต้องขาดทุนอย่างย่อยยับจนแทบไม่ยอมมีชีวิตอยู่ด้วยซ้ำ ถ้าไม่ห้วงมารดาที่คล้ายถูกจองจำอยู่ในคุกหลังใหญ่ เธอคงคิดสั้น ทำสิ่งเลวร้ายลงไปแล้ว

เยาวดีพูดว่า “จะเรียกเงินเดือนเท่าไรก็ได้... เจ้าของบ้านเขาไม่เกี่ยง เขารวยมาก”

มุกกรองถามชื่อ ๆ “แล้วทำไมถึงคิดว่าฉันฉลาดและไว้ใจได้ล่ะคะ คุณไม่รู้จักฉันสักหน่อย”

“ก็ดูเธอไม่โง่เลยนี่นา” ยุพยงย่อนอย่างเริ่มมีอารมณ์ “ส่วนจะไว้ใจได้หรือไม่ก็ต้องดูกันต่อไป แต่ถึงแม้เธอเป็นขโมย ลักขโมยไปทั้งบ้าน เจ้าของบ้านเขาก็ไม่สนใจหรอก บอกแล้วว่าเขารวยมาก”

เธอนิ่งคิดอยู่นาน

“ถ้าหากว่าฉันตกลง แล้วจะยังงต่อไปคะ”

“เธอก็ไปเก็บข้าวของ พร้อมเมื่อไรฉันก็จะมารับ”

เธอพูดว่า “แต่ว่าฉันไม่มีหลักฐานอะไรติดตัวเลย บัตรประชาชนหายไป” เธอพูดต่อไม่เต็มเสียง “เอ่อ... ถ้าจะทำใหม่ก็ต้องกลับบ้านที่ต่างจังหวัดก่อน”

“ไม่มีใครอยากได้บัตรของเธอหรอก....”

“เอ่อ... ฉันไม่ชอบให้ถ่ายภาพไปออกสื่อนะคะ คือจะไม่ยอมถ่ายแบบ ถ่ายคลิป ถ่ายโฆษณาประชาสัมพันธ์อะไรทั้งนั้น”

ยุพยงหัวเราะเสียงดัง พูดกึ่งเยาะ “อะไร นี่คิดว่าเราจะพาเธอไปเป็นดาราหรือ เธอไม่ได้สวยถึงขนาดนั้นสักหน่อย”

“คุณช่วยบอกหน่อยได้ไหมคะว่าฉันต้องไปทำงานให้ใคร เขาเป็นคนดีหรือเปล่า”

“เขาไม่ใช่ผู้ร้าย... เป็นคนดีหรือเปล่านั้นหรือ เอาเป็นว่าฉัน หรือแม่แต่เหยาและก็ผู้หญิงอีกหลายคน ยินดีจะแทนที่เธอในทันทีที่เป็นไปได้ก็แล้วกัน”

มุกกรองพอจะเดาออกแล้วว่าสองสาวหมายถึงใคร

“เป็นคุณจาริตหรือคะ”

ยุพยงหัวเราะกับพี่สาว “บอกแล้วว่าคุณเธอเป็นคนฉลาด ไม่ใช่แค่สาวบ้านนอกไม่ประสีประสาเหมือนอย่างหน้าตาเธอเลย”

มุกกรองนั่งคิด “ฉันจะปลอดภัยที่นั่นใช่ไหมคะ”

เยาวดีหัวเราะขบขัน

“แน่สิ ใครจะทำอะไรเธอ แหม ช่างระแวงจริง ๆ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงคะ ฉันรับงานนี้คะ”

“ดีมาก แต่ว่าเธอต้องให้สัญญากับเราสองข้อ” คราวนี้สองสาวเป็นฝ่ายเรียกร้องบ้าง มุกกรองถามว่าสัญญาสองข้อนั้นคืออะไร

ยุพยงพูดอย่างเป็นต่อ “ข้อแรก เธอจะทำตามที่ฉันบอกโดยไม่ขัดแย้ง”

เธอตาโต “ถ้าเป็นเรื่องที่ผิดกฎหมาย ฉันจะทำตามได้ยังไงล่ะคะ”

“แหม แม่คนนี่... เธอเห็นฉันสองคนเป็นยังไง” เยาวดีส่งเสียง

“เงินข้อสองล่ะคะ”

ยุพยงพูดว่า “ข้อสอง... เมื่อใดก็ตามที่ฉันบอกให้เธอไป เธอต้องไม่มีปากเสียงและเก็บข้าวของออกจากบ้านไปทันที”

แค่สองข้อนี้เองหรือ ไม่เห็นจะยากเลย

มุกกรองกำลังต้องการที่พักพิงที่ปลอดภัยอยู่พอดี

เธอมั่นใจว่าคงไม่มีใครกล้าเข้าไปตามหาและทำร้ายเธอในบ้านของคนชื่อจาริตเป็นแน่.....